

LITERAIRE
THRILLER

IK MOET JE IETS VERTELLEN

Een familiegeheim
dat angstvallig
verborgen werd...

NICOLA MORIARTY

NICOLA MORIARTY

IK MOET
JE IETS
VERTELLEN

De Fontein

PROLOOG

Kerstavond

Mimi

Ze had al van jongs af aan geleerd dat het nooit is zoals in de films. Om te beginnen is er geen soundtrack. Als er in een film iets dramatisch gebeurt, of iets gruwelijks of angstaanjagends of heel erg zieligs, is het de muziek die aangeeft hoe je je moet voelen. Dan zwelt die aan of roffelt of stamp. Violen zijn in staat dwars door je ziel te snijden. Een laag tromgeroffel voel je in je ribbenkast. Het punt is, het verandert het hele gevoel erover. Ineens zie je een vreselijk ongeluk voor je als een spannende gebeurtenis. Een kans om in te grijpen en de reddende held te zijn.

Terwijl dit soort situaties in werkelijkheid heel anders is. Toen ze klein was, een jaar of zeven misschien, zat Mimi met haar familie in een restaurant toen een tienermeisje aan een andere tafel zich ergens in verslikte. De meeste mensen hebben waarschijnlijk weleens iemand op tv of in een film zien stikken, maar ze hebben het nooit in het echt gezien. Op het scherm ziet het er vaak komisch uit. Degene die het overkomt, maakt wilde gebaren, en zijn ogen puilen uit. De ander snapt niet wat er aan de hand is. Dan duikt er ineens een held op die vakkundig de heimlichmanoeuvre uitvoert. Een stuk kip vliegt door de ruimte. Mensen beginnen te applaudisseren.

Zo werkt dat dus niet in het echt.

Het eerste wat Mimi opviel was de stilte. Ze herinnerde zich dat ze bellen zat te blazen in haar limonade. Het restaurant was lawaaiig, chaotisch. Misschien dat iemand gilte of dat er een vork

kletterend op een bord viel, maar ze deed dit af als een normaal onderdeel van de chaos. Toen viel alles stil. En in de stilte klonken twee of drie paniekerige stemmen.

Overall om haar heen leken mensen op hun plaats te zijn bevroren. Haar blik werd naar de tafel in het midden getrokken. Een moeder en vader die aan weerszijde van hun dochter stonden. De wijd opengesperde mond van de dochter. Iemand anders, een oudere broer misschien, die opsprong en zijn stoel op de grond liet vallen. Het kabaal waarmee die op de grond terechtkwam, deed Mimi opveren in haar stoel.

En toen begon het gejammer. Iedereen reageert anders op crisis-situaties. Je hebt de praktische types die de situatie rustig inschatten, ingrijpen en te hulp schieten. Je hebt de mensen die hun handen in de lucht gooien en achteruitdeinzen, en de mensen die instorten. De moeder stortte in. Ze wist niet hoe ze haar dochter moest helpen; haar dochter die geen lucht meer kreeg en met de seconde roder werd. En misschien zonder het zelfs maar te beseffen was ze gaan krijsen. Dat gekrijs was het meest misselijkmakende geluid dat Mimi ooit in haar hele – zij het korte – leven had gehoord. Ze kon niet precies zeggen waar het hem in zat. Was het de schrik die ze erin kon horen? De angst? De rauwheid? Het klonk gesmoord en het was dierlijk en het was griezellig en ze wilde dat het ophield.

Ondertussen hadden de andere gasten zich rondom de tafel verzameld. Mimi kon het gezicht van de tiener niet meer zien. Iemand had haar uit haar stoel gehesen en die probeerde nu de heimlichmanoeuvre toe te passen. Maar afgaand op het gefrustreerde geschreeuw leek dat niet te werken. Op dat moment nam Mimi's moeder haar bij de hand en leidde haar het restaurant uit. Misschien had ze de uitdrukking op haar gezicht gezien, of misschien was ze bang dat ze het meisje niet zouden kunnen redden, dat ze hier midden in het restaurant zou sterven, en wilde ze niet dat Mimi daar getuige van zou zijn. Ze liepen op en neer over het

voetpad buiten en haar moeder praatte met haar over van alles en nog wat. Ze kon zich nu niet meer herinneren waar ze het precies over hadden, maar ze wist nog wel heel goed dat ze het doorhad. *Ze probeert me af te leiden.*

Al snel klonk het geloei van een sirene.

Mimi heeft nooit geweten of het goed gekomen was met dat meisje, maar ze dacht er nog vaak aan terug. De hele scène speelde zich vaak af in haar hoofd, vlak voor ze 's nachts in slaap viel. Dan hoorde ze de kreten van de moeder en kreeg ze de rillingen en draaide haar maag zich om, en soms prikten de tranen in haar ogen zonder dat ze precies begreep waarom.

Er waren dertig jaar voorbijgegaan sinds die avond in het restaurant en vanavond moest Mimi weer aan die moeder denken. Het was kerstavond, dus ze zou eigenlijk niet aan haar moeten denken. Ze zou aan leuke dingen moeten denken. Fijne, gezellige dingen. *Niet vergeten vanavond de kerstkousen op te hangen als we bij het vakantiehuis aankomen. Zou de kalkoen die ik heb gekocht daar wel in de oven passen? Ik had het even moeten checken bij Jill. Zou Darren er vanochtend wel aan gedacht hebben om de garnalen op te halen? En was hij zo snugger om ze in een koelbox met ijs te stoppen tijdens de rit naar het vakantiehuis?*

Hebben we genoeg cadeaus gekocht voor de tweeling? Het zijn maar baby's, ik weet heus wel dat ze zich hun eerste Kerstmis niet zullen herinneren. En zoveel hebben ze niet nodig, met al die afdankertjes van Callie en Tara. Maar toch wil ik niet dat ze iets tekortkomen.

Dat zijn de dingen waar ik eigenlijk aan zou moeten denken.

Mimi was gek op de aanloop naar Kerstmis. Altijd al geweest. Hoe anders de wereld dan aanvoelde. Niet gewoon alleen feestelijk, want dat sprak voor zich. Maar mágisch. Het begon nog altijd vreemd te fladderen in haar maag als de kerstman van een winkelcentrum naar haar zwaaide.

Dus waarom dacht ze uitgerekend nu aan die vrouw in plaats van aan eierpunch en kerststol?

Dat kwam door het ongeval op de snelweg.

Het was precies zoals toen dat meisje stikte in het restaurant. Het was griezelig stil. En toen het geluid van iemand die gromt van de pijn.

En dan uiteindelijk nog iets. Het smartelijke gekrijs van een vrouw. Ze klonk precies zoals de moeder in het restaurant en Mimi dacht: Nee. Niet nog eens. Nee, nee, nee.

Maar ineens drong het tot haar door: degene die zo schreeuwt, dat ben ik.

1

Dinsdag 1 december

Mimi

Mimi lag op haar buik op het kleed, met haar schetsboek en potlooden voor zich. Er gleed een druppel zweet van haar voorhoofd, in een bochtje om haar wang. Ze zou eigenlijk op moeten staan om de airco aan te zetten. De Australische zomer was nu toch echt aangebroken.

De tweeling lag zij aan zij op hun ruggetje, allebei starend naar de kleurrijke mobiel die aan hun babygym hing. Ze had ze eigenlijk wat 'buiktijd' moeten geven, maar ze hadden er tegenwoordig een hekel aan om op hun buik te liggen en zij had liever een blij reutelende tweeling dan een stel verontwaardigd huilende baby's. Bovendien had Elliot sinds kort de kunst van het omrollen onder de knie. Dus zodra Mimi haar op haar buik legde, draaide die zich toch meteen weer om. Wat had dat voor zin? Het zou Elliot hooguit de kans geven om opschepperig te doen tegenover James. Wat als dat tot een soort breuk tussen de zusjes zou leiden? Wat als James jaren later bij een therapeut zou zitten om daar te verklaren dat haar minderwaardigheidscomplex is ontstaan rond de tijd dat haar moeder haar naast haar zo vakkundig omrollende tweelingzusje legde terwijl James zelf op haar buik bleef liggen gillen.

Of nee, ze zouden waarschijnlijk allebei bij een therapeut terecht komen, zich beklagend dat hun ouders liever jongetjes hadden gewild in plaats van meisjes, zoals wel bleek uit hun twee extreem jongensachtige namen. Wat trouwens helemaal niet terecht

zou zijn. Mimi was ontzettend blij dat ze dochters had. Het was Pete die op jongens had gehoopt. Hij had misschien geprobeerd het te verbergen, maar het lag er nogal dik bovenop. Terwijl Mimi, nou ja, Mimi had sowieso geen kinderen meer gewild.

Ze legde het potlood neer waarmee ze aan het tekenen was en gaf haar hand een tikje. *Zulke dingen mag je niet denken, niet bewust.* Ja, het was waar dat Pete degene was geweest die erop had aangedrongen dat ze nog een kind moesten nemen, maar hij kon er ook niets aan doen dat ze er twee hadden gekregen voor de prijs van één.

Zo zat het leven nu eenmaal in elkaar. Het mocht je zo nu en dan graag een loer draaien. Soms een klein loertje. Zoals die keer dat ze tot één uur 's nachts opbleef om een schoolproject van haar dochter voor haar af te maken – ze wist ook best dat ze dat niet voor haar mocht doen, maar ze wist ook dat iedere andere ouder waarschijnlijk ook tot laat opbleef om de aarde na te maken in papier-maché. Dat wist ze omdat zij en de andere moeders er grappen over maakten als ze bij de schoolpoort stonden om de kinderen op te halen. ‘Hoe ging het met je huiswerk deze week?’ Haha, knipoog, knipoog. Maar goed, toen ze de volgende dag wakker werd met wazige ogen, werd haar dochter wakker met een naar hoestje en kon ze niet naar school, en Mimi realiseerde zich dat ze Netflix had kunnen kijken en wijn had kunnen drinken en om elf uur naar bed had kunnen gaan.

Maar soms kwam het leven met echt een flinke loer op de propen. Een tweeling! Terwijl je man je had overgehaald om er nog één kind bij te nemen, omdat hij vond dat je gezin met drie kinderen compleet zou zijn. Dat het deze keer zoveel gemakkelijker zou zijn, omdat Callie al zestien is en Tara acht en aan hen heb je geen kind meer, en het zijn geweldige meiden en die gaan je echt wel helpen met de baby.

Het probleem was dat Mimi het gevoel had dat hun gezin allang compleet wás. Haar pad naar het moederschap was zo onverwacht geweest. Als jong pasgetrouwd stel waren ze volledig overrompeld

toen ze ontdekten dat Mimi op haar tweeëntwintigste zwanger was van Callie. Die zwangerschap verliep soepel, de bevalling was niks bijzonders. En Callie was de gedroomde baby. Ze at goed, ze sliep prima. Dus al snel dachten ze dat ze net zo goed een tweede konden nemen. Ze waren nooit van plan geweest om al begin twintig aan kinderen te beginnen, maar waarom niet?

Blijkbaar was Mimi's baarmoeder de reden waarom niet, want die besloot dat hij de tweede keer niet zo meegaand zou zijn. En dus hadden ze een paar verdrietige jaren geprobeerd om zwanger te worden. Daarom zat er zo'n groot leeftijdsverschil tussen hun oudste twee meisjes. Toen Tara geboren werd, was Mimi zo ontzettend opgelucht. En tevreden. Alsof ze jarenlang had geprobeerd en gefaald en geprobeerd en gefaald om deze ene simpele taak te volbrengen: Tara ter wereld te brengen. En nu ze het geflikt had, kon ze ontspannen. Kon ze weer ademen.

Ze had gedacht dat zij en Pete het daarover eens waren. Maar toen ineens had ze het door. Hij wilde dolgraag een zoon. Wel een beetje een irritant cliché, eerlijk gezegd. Wat heeft een zoon hem te bieden dat hun dochters niet in huis hebben? Het hielp niet dat hij met twee broers was opgegroeid en het miste om omringd te zijn door al dat vervloekte testosteron. Dus ook al vond ze zelf dat het mooi was, zo, toch had Mimi hem zijn zin gegeven en waren ze het weer gaan proberen.

En om wat voor reden dan ook had haar baarmoeder zich weer inschikkelijk opgesteld en was Mimi even snel en gemakkelijk zwanger geworden als toen ze begin twintig was. *En bedankt, baarmoeder.*

Ze likte haar bovenlip en proefde zout. Zweet. Hun huis was zogenaamd ecologisch ontworpen en werd op een milieuvriendelijke manier verwarmd en gekoeld, maar zo effectief als het om draaien van de schakelaar van de airco was het nooit. Ze wenste dat ze toen ze vorige zomer zoveel last van de hitte hadden gehad en met de gedachte speelden om een zwembad aan te laten leggen

meteen die knoop hadden doorgehakt. Maar daarna werd alles ineens heel anders. Zwanger van een tweeling. En het nieuws over dat nieuwe leven ging natuurlijk hand in hand met nieuws over verlies. Uiteindelijk was een zwembad wel het laatste waar ze aan dachten. Bovendien had Pete erop gewezen dat ze dan de hele tijd bladeren uit het water zouden moeten scheppen vanwege de struiken achter hun huis. Dus had ze al binnen een minuut de handdoek in de ring gegooid en haar toevlucht genomen tot technologie voor wat koelte.

Eerlijk is eerlijk, vandaag was best een goede dag geweest. Hoewel ze wel een nieuwe maatstaf had voor wat door kon gaan voor een goede dag nu ze de tweeling had. Maar Callie en Tara waren vanmorgen allebei op tijd de deur uit naar school – zonder gesputter of ruzie. En Callie had zelfs een luier voor haar verschoond. Dat was echt een big deal, want vlak na de geboorte van de tweeling had Callie verklaard dat ze niet van plan was om ooit een luier te verschonen. Tara had zich daarentegen ontpopt tot een zeer capabel – zij het een beetje klein – inwonend kindermisje.

Het grappige was dat toen Mimi zwanger was, ze ervan uitging dat Callie juist degene zou zijn die zou helpen en dat Tara misschien een beetje lastig zou worden omdat zij nu niet meer de jongste was. Maar het was dus juist Callie die zich de laatste tijd steeds meer terugtrok en zich steeds vaker opsloot in haar slaapkamer, terwijl Tara in een maand tijd vijf jaar ouder leek te zijn geworden. Het viel natuurlijk te verwachten dat Callie zo'n puberfase zou doormaken, maar het was toch een schok, want tot dit jaar had Mimi gedacht dat Callie op de een of andere manier die enge puberteit had overgeslagen. Ze waren close gebleven, ook toen Callie naar de middelbare school ging, voor het eerst ongesteld werd en puistjes en onhandige groeistuipen kreeg. Callie had haar in vertrouwen genomen en grapjes met haar gemaakt. Maar nu ze zich steeds terugtrok in haar kamer, werd ze kattig en chagrijnig. Ze leek wel een heel ander meisje.

Ondertussen was Tara zo behulpzaam dat Mimi moest oppassen dat ze niet te veel op haar ging leunen. Ze was pas acht! Ze moest nog kind kunnen zijn en lekker kunnen spelen en niet de last van het moederschap op zich nemen. Ze moest genieten van haar rol als grote zus. Haar verantwoordelijkheden mochten niet verder reiken dan haar kamer netjes houden, haar huiswerk maken en helpen met wat huishoudelijke klusjes.

Het was al meer dan eens voorgekomen dat Mimi te sloom was als ze er 's nachts uit moest omdat de tweeling hongerig wakker was geworden en dat ze Tara al in hun kamer aantrof met een baby op de arm om haar te troosten, terwijl ze de andere geroutineerd troostte met een teder klopje tot hun moeder kwam.

En Mimi kwam wel in de verleiding haar hulp te accepteren en Tara toe te staan James vast te houden terwijl zijzelf Elliot oppakte en de flesjes ging maken. Maar ze hield zich in en stuurde Tara dan toch terug naar bed. Pete zou degene moeten zijn die haar hielp. Tara was een kind; ze had haar slaap nodig. Gelukkig sloop Tara op de terugweg naar bed altijd de slaapkamer van haar ouders binnen om haar vader wakker te porren, zodat hij wist dat Mimi hulp nodig had.

Mimi pakte haar potlood weer op en ging verder met de schets waar ze aan had gewerkt, maar ze voelde zich niet geïnspireerd. Het was de bedoeling dat ze een schattig klein aapje zou tekenen voor een jungletafereel, maar de kleine rotzak wilde niet voor haar in de boom zitten zoals ze dat voor zich zag. Ze keek hoe laat het was. Was het nog te vroeg voor een glas wijn? Vaak hielp één glaasje haar om te ontspannen en haar creativiteit de vrije loop te laten. Maar het was nog niet eens middag. Misschien zou ze er later een-tje nemen bij de lunch. Dat was het voordeel van flesvoeding: dat ze weer alcohol mocht drinken.

Ze had er meteen vanaf het begin al moeite mee gehad om de tweeling borstvoeding te geven. Zowel Callie als Tara was een grote eter. Het aanleggen ging volgens het boekje. Ze kon zich herin-

neren dat ze in het ziekenhuis naar andere moeders keek die moeite hadden met voeden en niet snapte waarom het voor hen zo lastig was. Tot haar schaamte moest ze toegeven dat ze zich ergens wel een beetje superieur waande omdat zij haar baby's zelf kon voeden.

Inmiddels zou ze willen dat ze terug in de tijd kon gaan om zichzelf met een borstkolf op haar kop te slaan. Ze wilde die moeders troosten, hun ogen afschermen van haar zelfvoldane gezicht terwijl ze haar dochters de borst zat te geven. Want nu snapte ze het. Ze snapte het maar al te goed. Borstvoeding geven was helemaal niet de gemakkelijkste, gewoonste zaak van de wereld. Het was verdomd moeilijk. En haar succes van de eerste twee keren had niets te maken met een of ander aangeboren moederlijk talent. Het was stom geluk.

En dus kreeg de tweeling vanaf de dag dat ze uit het ziekenhuis thuiskwam steeds meer flesvoeding, tot uiteindelijk haar bedroevende melkvoorraad opdroogde. Maar ze had er geen traan om gelaten. En ze had zich geen mislukking gevoeld. Ze had het gevierd. Want fuck zeg, wat had ze die wijn gemist.

Ze voelde haar telefoon trillen in de achterzak van haar spijkerbroek en viste hem eruit. Het was Jill, haar schoonmoeder. Terwijl Mimi haar duim over het scherm liet glijden om op te nemen, deed Elliot haar mond open en slaakte een luide jammerklacht, alsof ze het juiste moment had afgewacht.

Lees verder in *Ik moet je iets vertellen*

Eerste druk november 2021

Oorspronkelijke titel *You Need to Know*

Oorspronkelijke uitgever HarperCollinsPublishers Australia Pty Limited

Copyright © 2021 by She Writes Words Pty Ltd

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie © Kamil Vojnar / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5710 3

ISBN e-book 978 90 261 5711 0

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerder verschenen van Nicola Moriarty:

In vrije val
De vijfde brief
De ex